

Baldachin

A pusztulás során az idő megállíthatatlan folyamával párhuzamosan a szemlélt *dolog*, szinte észrevétlenül hullik atomjaira. Ez a természetéből eredően visszafordíthatatlan folyamat egyszerre válik láthatatlanná és még inkább láthatóvá vizuális deformítása okán. A fragmentumok torzókként elevenítik fel az azt megelőző állapot formavilágát.

Számomra ez az a stádium, amely leginkább foglalkoztat alkotói szempontból. Még felismerjük a szemlélt *dolgot*, egésze már megbomlott annyira, hogy ne tudjunk eltekinteni megfigyelt helyzetétől. Átjárja minden apró felületét a pusztulás, letörve eredeti éleit, formaiságát; színeit saját, jellegzetes tónusával változtatja át, mely beivódik rétegeibe.

Installációm létrehozásánál ennek az állapotnak a megfogalmazására tettem kísérletet, kiindulópontom egy romos beton alap volt, ami egy ház bontásából maradt vissza. Ezt az alaprajzot, személyes tereimmel összevetve alakítottam szimbolikus helyé, ahol még sejthetők a határvonalak, de helyzetéből már nem dönthető el, hogy egy épp szétrepedező mennyezet alatt állunk, vagy felülről szemlélve már a természet szövi át az alapot.